

at vokse en stærkere og stærkere Tillid frem til den danske Krones Værdi og til, at den vil holde sig. Det forekommer mig at være af overordentlig stor Betydning for hele vort Lands økonomiske Liv, at man i Udlandet er kommet til at se paa det danske Samfunds Økonomi paa en saadan Maade. Vi kan jo gerne strides om, hvem der frembragte Valutaordningen, og hvem der ikke frembragte den, men vi kan formentlig alle være glade for, at dens Resultater synes saa gode. Jeg tror da ogsaa, at denne Valutaordning, til Trods for at den mangler den konservative Indsats, der jo vilde have været Toldforanstaltninger, har alle Betingelser for at holde sig. Det var jo saaledes, den Gang der var Tale om Valutaforanstaltninger, at hvis ikke en meget stor Procentdel af Bestemmelserne angik Toldforanstaltninger, kunde man fra konservativ Side aldeles ikke tænke sig at være tilbøjelig til at være med. Jeg har ogsaa stadig opfattet det saaledes, at naar det konservative Folkeparti i sidste Øjeblik sprang fra og slet ikke vilde have med det hele at gøre, saa skyldtes det en stærk oplussende Harme over, at der ikke fandtes nogen som helst Toldforanstaltninger i denne Valutaordning. Det er naturligvis let forstaaeligt, at man paa den Maade kan harmes over, at den Medicin, man selv tror paa er den bedste, ikke bliver taget med, naar Recepten skal skrives. Men jeg har ogsaa stadig ment, at det alligevel vilde have været klogere, om det konservative Folkeparti havde været med i denne Valutaordning, og jeg føler mig overbevist om, at hvis det konservative Folkeparti havde været med, vilde det ikke senere have benyttet alle mulige Lejligheder til at give sig til at diskutere denne Valutaordning.

Jeg skal med disse Ord slutte mine Bemærkninger angaaende Finansloven og Tillægsbevillingslovsforlaget. Jeg skal gøre det, idet jeg gentager, hvad jeg sagde før, at den Finanslov, der nu foreligger, har sin Balance og sit Overskud, og det skal være vore Bestræbelser i Administrationen at sørge for, at der administreres saa billigt og sparsommeligt som muligt. Der trænges efter min Mening til god Økonomi i Danmarks Statshusholdning, og den socialdemokratiske Regering er indstillet paa at gennemføre en saa god Økonomi som overhovedet muligt. I den Retning har den socialdemokratiske Regering betydeligt større Muligheder for at kunne arbejde, end det har været Tilfældet med den tidligere Regering. Det er vel saaledes, at vi har vore sociale Krav at gennemføre,

det er vel saaledes, at hvor der stilles saadanne Krav til Staten, mener vi ikke, at vi kan vige tilbage, men der er mangfoldige andre Omraader, hvor der netop fra de andre Partiers Side og fra de andre Partiers Vælgeres Side stilles saa stærke Krav til Statskassen, at det ikke har været muligt at modstaa dem. De Krav, man særlig interesserer sig for fra konservativ Side og fra Venstres Side, er Krav, vi noget bedre kan modstaa, naar de kommer og kræver Udgifter paa Finansloven; vi har vor Svagthed overfor social Lovgivning — det indrømmer vi, men det er vi stolte af —, men der er mange Omraader, hvor vi for vort Vedkommende hævder, at det er Op-gaver, som Staten ikke behøver at anvende saa mange Penge til, som der har været anvendt under det tidligere Styre. Det giver Mulighed for Sparsommelighed og Økonomi, som ikke var til Stede under den tidligere Regering, og dette har vel ogsaa sin store Del af Skylden i, at Økonomien ikke var synderlig god under den tidligere Regering.

Undervisningsministeren (*Nina Bang*):

Jeg vil gerne besvare de Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Schmidt har rettet til mig. Det ærede Medlem udtalte først sin Tilfredshed og Glæde over Bestemmelser i Forslaget til den nye Skoletilsynslov vedrørende Privatskolén. Det undrede mig lidt, at det ærede Medlem ikke, da han dog drog Tilsynsloven frem, ogsaa udtalte sig om § 66 i dette Skolelovsforslag, hvor netop Forholdene i Sønderjylland er omtalt. Det ærede Medlem ønskede en Udtalelse fra mig angaaende Læreruddannelsen. Det er et Spørgsmaal, der har beskæftiget mig længe, og som jeg ogsaa under mit Besøg i Sønderjylland drøftede baade med danske og tyske Skolemennesker; desuden er det et Spørgsmaal, der har været til Forhandling ved den dansk-tyske Konference her i København. Der kan jo tænkes to Veje med Hensyn til at skaffe Lærere til den tysksprogede Skole. Den ene er den samme Vej, som man gaar ved at skabe de kirkelige Embedsmænd: en dansk Uddannelse med paafølgende tysk Uddannelse i Tyskland. Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem, at naar man skal have en tysksproget Skole, er det ikke tilstrækkeligt, at den kan have det tyske Sprog, det er ogsaa nødvendigt, at den Undervisning, der gives, gives paa tysk Kulturgrundlag, og Uddannelsen af Lærerne til denne Skole kan derfor ikke foregaa fuldt ud herhjemme. Den anden Vej, man kunde gaa frem ad, var at lade